

Even Kennismaken met Kees Visscher

Beelden, verhalen en taal behoren tot de meest recente herspinstels van de 72e jarige schrijver Kees Visscher. Hij omschrijft zichzelf als een dromer, maar wel een dromer met nog voldoende realisme om niet wereldvreemd te zijn. Op het gebied van klassieke muziek heeft hij een voorkeur tot de romantici, zoals Liszt, Chopin en Mendelssohn. In de modernere muziekkunst prefereert hij het jazzgenre. In de schilderkunst verkiest hij de werken van Rembrandt boven die van Picasso. Het zijn de licht- en donkereffecten die hem boeien; sfeer en verstillig. Maar wat Kees Visscher niet kent, dat lust ie niet en daarom eet hij liever hutspot dan mosselen.

Innerlijke drang

De Veendammer Kees Visscher is al jarenlang schrijver. Hij schrijft zowel in het Nederlands als in het Gronings. "Mijn verhalen zijn in een achttal bundels verschenen, maar ik draag ze ook veelvuldig voor aan verenigingen en gezelschappen, en sinds 1987 met tussenpozen op Radio Noord. Vanaf mijn negende jaar heb ik al een innerlijke drang om te schrijven. Het geeft mij, evenals het vertellen, heel veel voldoening en dat mijn werk daarnaast veel gelezen en beluisterd wordt, stemt mij tot dankbaarheid. Iedere schrijver wil natuurlijk graag dat zijn werk overkomt en bij zijn publiek iets teweeg brengt," vertelt Visscher.

Schrijvende analist

Er is veel aan voorafgegaan eer Kees Visscher zich volledig met het schrijversvak ging bezighouden. In het kort vat hij zijn carrière samen. "Mijn loopbaan begon in 1948, toen ik van de Rijks HBS in Sappemeer kwam.

Ik trad toen in dienst bij W.A.Scholten's Chemische Fabrieken in Foxhol, als leerling analist op het researchlaboratorium. Niet dat het werk mij mateloos aantrok, maar er moest verdiend worden en op een kantoor wilde ik beslist niet. Achteraf had ik direct na school in het krantenvak gemoeten, maar beroepsvoorlichting was er toen nog niet. Tegen het einde van mijn militaire diensttijd, in 1952, stond ik op het punt om bij het Nieuwsblad van het Noorden te solliciteren als leerling-journalist. Een toevallig binnenkomende collega praatte mij dat uit het hoofd. Anders had mijn leven een heel andere wending genomen. In 1963 kreeg ik bij Scholten een

gens al eerder in het Gronings verschenen, zowel in mijn bundels als in tijdschriften."

Vleugje ijdelheid

Als vanzelfsprekend heeft Kees Visscher als auteur veelal met de media te maken. In de loop der jaren is er al heel wat over zijn werk geschreven. "Natuurlijk vind ik dat prettig. Een vleugje ijdelheid is mij niet vreemd; ik ben ook maar een mens," vergoelijkt Kees Visscher zijn eigen beleven op dit vlak. Hij geeft aan altijd blij te zijn geweest met de mooie recensies van de pers. "Sinds 1985 heb ik minstens duizend keer mijn verhalen voorgedragen. Meestal maak ik een keuze uit mijn 'lichtvoetige' verhalen, waarin vaak het een en ander te lachen valt. Ik denk dan ook dat heel veel mensen mij zien als een vrolijke Frans. In werkelijkheid ben ik introvert, een beetje verlegen, een tikje zwaar op de hand, en altijd onzeker als het om de kwaliteit van mijn werk gaat. Mijn hart ligt dan ook veel meer in het schrijven van 'serieuze' (zeg maar literaire) verhalen dan in

Naam: Kees Visscher

Beroep: Schrijver/Verteller

Geboortedatum: 8 februari 1930

Sterrenbeeld: Waterman

Woonplaats: Veendam

zoon Bert stond, steekt hij zijn trots nu niet onder stoelen of banken. "Bert was na de PA in Winschoten een korte tijd onderwijzer, maar stortte zich daarna - als geboren theaterdier -, languit in het vak van cabaretier. Wij ouders hadden daar de nodige zorg over, maar hebben hem nooit tegengehouden of ontmoedigd. Op 25 januari dit jaar heb ik hem in Carré gezien. Volle bak, achttienhonderd mensen. Verbijstend zoals hij dan zo'n zaal inpakt. En zoals die zaal dan na afloop massaal overeind komt. Ik heb toen nog wel even een traantje gelaten. Mijn vrouw Jenny is vorig jaar augustus overleden. Het speelt me zo dat ze dit niet meer heeft mogen meemaken."

Een illusie

Met een blik op de provincie Groningen en de wereld, kan Kees Visscher kort zijn. "Mijn affiniteit met Groningen is beperkt. Wel is mijn affiniteit met Hoogezand, de plaats waar ik geboren ben en opgroeide, nog sterk aanwezig. Als plaats is er qua uiterlijk geen fluit aan, maar als ik Hoogezand binnenrijd is het altijd net of ik weer thuiskom. Verder denk ik nog altijd in het Gronings," zegt hij in zuiver Nederlands.

Wat betreft de wereld zou hij graag zien dat alle rijke landen zich eens massaal en grootscheeps gingen inzetten voor bestrijding van de armoede en voor de ontwikkeling van de achtergebleven landen. Alleen op die manier kan er volgens hem op den duur iets van wereldvrede ontstaan. "Er is geld en technische know-how in overvloed. Maar zolang er daarginds voor de rijke landen niets te verdienen valt, zal die gedachte wel een illusie blijven. Daarom denk ik dat we het beste kunnen streven naar vriendschap, liefde en waarheid," aldus Visscher.

functie die mij beter beviel, die van publiciteitsmedewerker. Daaruit groeide later de afdeling Sales Promotion, waarvan ik tot 1987 (het jaar waarin ik met de VUT ging) de leiding heb gehad. Eind 2000 verscheen mijn verhalenbundel "Juffrouw Fictorie", mijn eerste verhalenbundel in het Nederlands.

Tussen 1975 en 1985 had ik ook al losse verhalen in het Nederlands gepubliceerd. Maar daarna kreeg ik een sterke affiniteit met het Gronings waardoor ik tot 2002 alleen nog maar in die taal schreef en publiceerde. Alle verhalen uit "Juffrouw Fictorie" waren overi-

het maken van lichtvoetige 'vertelstertjes."

De bundels Appels in 't Paark, Martha, Oranjebitter en Juffrouw Fictorie behoren tot zijn literaire werken en tot zijn meer lichtvoetige werk behoren de bundels Zo Dag en Deur 1, 2 en 3 en Klaaine Nachtmeziek.

Vader en zoon

Het lijkt er op dat talent aangeboren is in de familie Visscher, want ook zijn beide zoons Bert (cabaretier) en Jos (journalist/columnist) zitten niet zonder. Hoewel Kees Visscher eerst best wel wat huiverig tegenover de plannen van zijn

Einde 13-08